

— Но най-лошото е, че другитѣ ученици постоянно се вълнуватъ, — продължи директорътъ. Момчетата крадатъ всичко, като гарвани. Това, разбира се, извиква подражание . . . Та тъй, господа! Извѣстно ви е, че азъ не съмъ за тѣлеснитѣ наказания, но въ случая — нищо не можемъ направи съ добро. Азъ мисля да се накажатъ хубавичко прѣдъ всичкитѣ ученици. Дѣцата не трѣбва да пропаднатъ! — Ние трѣбва да ги избавимъ — както и да бжде!

— Съвсѣмъ справедливо! Момчетата не трѣбва да бждатъ загубени, тѣ трѣбва да се върнатъ въ правия пътъ! — каза другъ.

— Прѣди малко нашиятъ училищенъ слуга ми каза, че случайно узналъ, кждѣ ношуватъ напоследъкъ; той чака заповѣди въ моя класъ. Г-нъ Витановъ, бждете добъръ, повикайте тукъ стареца.

Директорътъ повече се развълнува и бързо прѣлистваше натрупанитѣ отпрѣдѣ му дневници: нему бѣ свидно за всѣки пропадналъ ученикъ.

Влѣзе слугата, бодъръ старецъ съ голѣми побѣлѣли мустаци и голѣми бръчки подъ очитѣ. Държанието му напомнѣше, че е билъ на военна служба нѣкога.

— Дѣдо Христо, надѣвашъ ли се да уловишъ до утрѣ братята Зафирови, нели?

— Непрѣменно, г. директоре.

— И азъ ще те моля, да идешъ утрѣ по-рано тамъ, дѣто знаешъ, че ношуватъ, — и да ги доведешъ по какъвто и да било начинъ. Изъ пжтя, не ще и дума, ти нѣма нищо да имъ направишъ.

Дѣдо Христо засука бѣли мустаци. — Разбира се, нищо . . . но подиръ . . . Тази гадъ трѣбва хубавичко да се наложи, като пастърма.